

MEŠTBA | KNIHOVNA | PÍSEK

2015

Uher

Princ

Richter

Mikešová

Míšek

Wdowczyn

Vávra

Mocková

Westerdijk

Zahrádca

Smrř

Klaban

Kolář

[autorů]

[almanach píseckých]

[autorů]

Uher

Princ

Richter

Míšek

Mikešová

Wdowczyn

Vávra

Mocková

Westerdijk

Zahrádca

Smrž

Klaban

Kolář

[almanach píseckých]

Písek vždy byl, je a bude (doufejme) nadregionálním centrem umění a umělců. Mnoho píseckých autorů překročilo svou tvorbou práh, který dělí umění od neumění. Snad je sama Poezie vetkána do dlažebních kostek všech píseckých ulic i náměstí, a i když jsou vesměs překryty asfaltem, ta síť stále vystupuje na povrch a místy potrhána vlaje nad městem jako neviditelný ochranný mušelínový závoj. Ačkoliv neviditelný? Právě básníci jsou citlivými diváky mnohdy utajené poetické každodennosti města. Otevírají nám své duše a jejich práce může být léčivá i pro ty naše vlastní.

Díky aktivitě Městské knihovny Písek a za podpory Jihočeského kraje vznikl kromě poetického duelu „Jeden do druhého“ také almanach básníků Písku a okolí. Tento výbor je prvním po mnoha letech a navazuje na poměrně bohatou tradici básnických almanachů, z nichž poslední tuším vyšel v roce 1988.

Kromě uspořádání almanachu, ve kterém najdete poměrně reprezentativní vzorek píseckých básníků bez ohledu na rok narození, se podařilo také oživit spolek, který vše říká již svým názvem OKAP – tedy Obecný klub autorů Písku a okolí. Sám jsem byl kdysi členem podobného klubu autorů a protože někteří starší kolegové se stali nepohodlnými, přestali býti jedním rozhodnutím o určení věkové hranice mladí a byli vyloučeni. Tento OKAP je obecným právě proto, aby sdružoval písecké básníky mnoha generací a neměl věkových hranic.

Přejme tedy poetickému Písku i autorům samotným, ať stříbrný vítr pohání Pegase, vezoucího vůz plný múz, stále k výšinám.

Václav Kinský, editor

Rád se dívám... [Richard Uher]

Rád se dívám když padají hvězdy
zaostřím a někdy vidím
jak jede Velký vůz s Polárkou
Vždy mám představu
že v nebi se jen mlsá

Představuji si štíhlé krky
a nohy
které ví
proč jdou
Což takhle ležet na Venuši?

Proto hledám i jiné planety
Ale dalekohled
který mám k dispozici
lze jen těžko zaostřit

Život lesa [Richard Uher]

Kolik snů les ukrývá
když za soumraku usíná
Do mlhy se ponoří
a závojem se přikrývá
K ránu je pak stříbrný
i pavučiny se zatřpytí
Je plný života
když slunce nebo déšť ho zasytí
Když do něj padne bílý sníh
je v něm klid a mír
Je to jako u lidí
časem mládne – stárne
Ach ty lesy tajemné – mandlové
a lesy temné
Když jimi procházím zvednu hlavu
je to jako bych prošel rájem...

Fuck [Milan Princ]

A moje zlatovlasé slunce vstává
a moje zlatovlasé slunce usíná
a někde z hory proudí žhavá láva
a u zdi Nářků prosí matka Máří za syna

A po obloze plavou bílé mraky
a taky občas číhá černý pták
a hromy udeří tak jako Omar Hakim
já k smrti nasraný nemocně křičím FUCK

Proudy se uklidní jak neklidné zlo moře
a tóny smutných dnů se písni projasní
mívám sny o lásce o víře o pokoře
však v žilách vaří krev a chrlí zpod dásní

Tvoje oči [Milan Princ]

Tvoje uhrančivé oči
jsou jak hrany mojí touhy
Doufám že mě nezotročí
život jak čepel dýky dlouhý...

Noční sněžení [Bohuslav Richter]

Do větví pláče mokrý sníh,
do korun opuštěných stromů.
Za listí, které prchlo z nich,
teď větve nesou smutek vin.

Pod lampou kůra leskne se.
Sněhová vločka po ní stéká
v naději, že z ní bude řeka.
Však ráno ukončí ten blud,
až mráz ji sevře v zimní krunýř.

Do větví pláče mokrý sníh.
A moje srdce plné vin,
za listí, které prchlo z nich,
z obavy jakés čvachtá domů.

Otava [Bohuslav Richter]

Řeka dnes všechnu sílu vzala
všem potokům, co do ní stékají.
A majestátně k břehům naplněna
nese se po kraji.

Omámen řekou pozoruji
krajkoví bílé na splavech.
Jak asi tato píseň skončí,
až přestane s ní jíti břeh.

Chtěl bych jak mlčenlivý svědek,
jak ryba vlně naslouchat,
jakou to asi větu moři řekne,
až se mu plně odevzdá.

Až sbratří se s ním docela,
až daruje mu všechnu sílu,
jestlipak vzpomene si na krajinu,
z níž odtéká?

Úvod do drbologie [Jindřich Míšek]

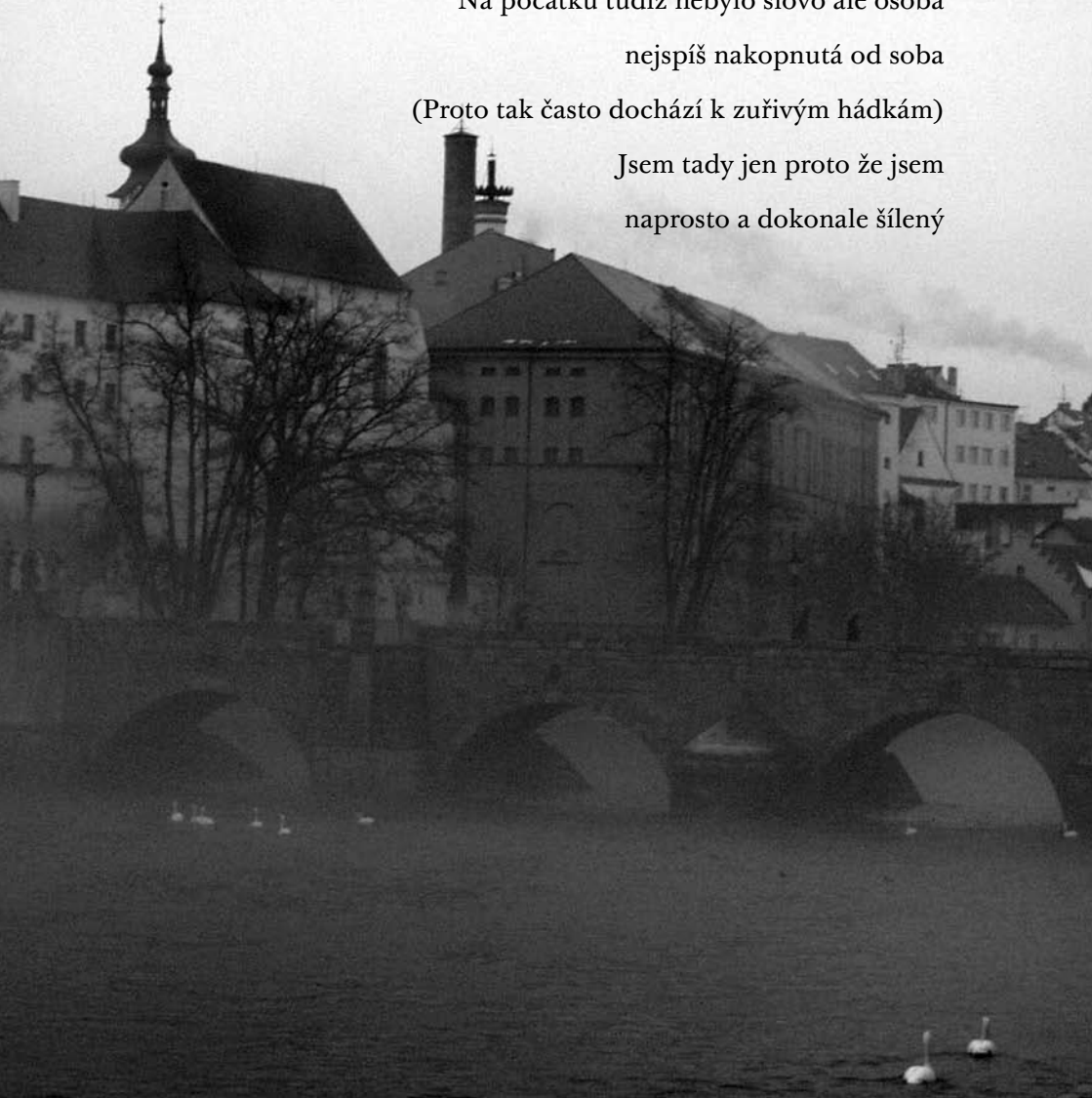
Studoval šíření zvukového vlnění v hustě osídleném prostoru. Ráno zakřičel u vstupního otvoru ááááá. Brzy po obědě sebral již kompletní abecedu. Stvořil tedy ústní Tele a odešel kreslit pláň na nový kravín. K večeru pak seznal jak hluboce neznal účinky zkraslení skrz ušní těsnění. Z otvoru se naň vyřítilo stádo volů. Nevzdávaje se však, volům zavčas z dráhy uskočil, učinil na druhý den pokus s cihlou, doufaje získati obytný prostor. Tímto skončil svoji existenci slibně se rozvíjející vědní obor neb první z průkopníků zahynul pod hromadou stavební sutě. (vstupní cihla se ztratila hned na prvním odrazu vlny).

Opičí Krédo [Jindřich Míšek]

Bytí je otázkou osobnosti
Osobnosti se definují v termínech jiných osobností

Na počátku tudíž nebylo slovo ale osoba
nejspíš nakopnutá od soba
(Proto tak často dochází k zuřivým hádkám)

Jsem tady jen proto že jsem
naprosto a dokonale šílený

Hluboká [Ivana Mikešová]

Vezmi mé prsy do dlaní
a zastav pro mne svět.

Není nic než dávání
a není cesty zpět.

Jsem také hluboká...

Knihomol [Ivana Mikešová]

Rozevři mne jako knihu
listuj opatrně
zavoním Ti po papíru
cítím Tvoje dlaně

Přečti si mne
mezi řádky
znáš můj jazyk
čas je krátký

Obal už mám potrhaný
jsem vázaná v kůži
a svůj příběh rozepsaný
mezi dvěma muži

*** [Alexander Wdowczyn]

takto se objevit
nespatřen přítom býti
a průduchy svých sít
až do krve se vsítit

takto se brouzdat v tmách
a čenichat zda-li
nájemný sebevrah
do oken bohu pálí

*** [Alexander Wdowyczyn]

noc pyšně krákorá
můj hlas je vzdálený
je samá pokora
a samé kameny

zní v cizích ulicích
sype se v cizí sluch
je celý oslepen
trupy bezkřídlých much

ptal jsem se... [Jan Vávra]

ptal jsem se vodstev
kudy pak tekou,
ptal jsem se deště,
kdy bude řekou...

ptal jsem se oblaků,
proč nebe temne,
ptal jsem se měsíce,
proč k ránu bledne...

ptal jsem se létavic
co smrt jim chystá,
ptal jsem se velehor,
kdy hnou se z místa...

ptal jsem se propastí
proč srdce rmoutí,
ptal jsem se vesmíru,
kdy už se zhroutí...

zlovolná [Jan Vávra]

zlobnice zloby zeje zvící
z vášnivých vírů za obzor,
bouřící lůno, světlo svící,
temnice temná jako mor

Magor [Irina Mocková]

Jakožto magor mám svůj názor vlastní.
Takže jsem divná, že sama sebe vlastním.

Nemám styl, ani konkrétní zájem či směr.
Nejraději renesančně – od drog až do oper.
Jsem sobě si aupair a nezdá se mi fér,
že obě jsme zatraceni, ztraceni v cirkusu humanitních sfér.

Er jako rádoby a všechno na oko,
jak asi v tomhle se dá klesnou hluboko?

Všichni nenávidíme ty „rozumbrady“,
ale tak to je, jsme za účelem tady.
Nejít s davem, stádem, být sádlem.
Škvařit se v záři stínů ve spodním prádle.

Jsem stydlivá, ale duši věčně svlékám.
Copak kromě ran a podrazů čekám?
Snědená ruka i s podaným prstem.
Holt nežijeme ve společenství tak čistém.

Koušeme se, vraždíme a nevážíme.

Jen pokoušíme osud a náhody dráždíme.

Koho to zajímá? Kdo to chce poslouchat?

Nejsme si druhové, spíš druhému jsme kat.

Polykám pravdu za všechny, za většinu,

neboť zvracím ze zločinů.

Až poté si odpočinu,

až odstartuji hromadnou lásku, vyhladím vrásku

a budeme chtít věnovat si navzájem sedmikrásku.

Dáme vše v sázku...

i pravdy bez ocásků.

Zastavíme klamy. Samy se vzdáme přetvářek.

Snad lepší bude svět a utichne ten nářek.

Ta bolest. Zůstanou jenom jizvy. Přestanou pálit.

Teprve potom si odpočinu a dovolím si se vzdálit...

Shrnutí a zhrdnutí! [Irina Mocková]

Pohodlí leniví. Vlázky šediví. Nevinní se nediví. Falešné noviny.

Plastové světy. Mstivé odvety. Krátké rozlety. Zatažené rolety.

Vína z pípy. Retro i slipy. Nemoderní zipy. Rasistické vtipy.

Malé naděje. Veganské kurděje. Charakterové pomeje. Hádě se zahřeje.

Někdo brečí. Někdo ječí. Někdo klečí. Někdo řeční.

V koncích nekoneční. V začátcích věční. Ve střetech neskuteční.
V celku nevděční.

Opice jsme. Opice mlsné. Opice přísné. Opice co opici opicí třískne!

Samota [Filip Westerdijk]

Samota, ona mi tyká, já vykám...

Dobrý večer...

Sedněte si ke mě,

Díky.

Jak se máte?

Jak asi, když tu sedím s tebou?...

V pořádku...

A proč sedíte tady?

Protože jsi tady zůstal sám. Odpovídá suše.

Tak já jdu.

Nikam nechod.

Dobrá.

Víš proč jsi sám?

To by mě nenapadlo.

Nebud' drzej.

Pardon.

Dívá se, mlčí. Vrásky má všude – sere jí její existence, protože je tady i moje existenční koma.

Říkám – já za to nemůžu.

Já vím. A chladnou dlaní mne hladí po rameni.

A odcházíme spolu domů. A pak že sex nebude.

Ta chvíle [Filip Westerdijk]

Chaotická romance na zábradlí,
opřený o semafor, svítí červená.

Připaluje cigaretu a vzpomíná,
když ji políbil, svítila zelená.

Napnutý prst rozplynul siluetu,
stíny se krčí.

Vítr nese saze schodištěm,
tajemství ukryté mezi panely.

Špinavou rukou psaná závěť,
dědictví, pouto, pokrevní milosrdenství.

Hmotné přání,nehmotné pocity,
srdce co hnije na zápraží.

Odstrčen stranou nabíjím zbraň,
v ústech studí a strach se směje.

Zítřek je parazit,
mámení svobody.

Jsi II. [M. Zahrádca]

jsi hebká

jako moře ráno

já ho rukou hladil

moře klidné velké

všechno chápalo

jako ty

pak bylo zase divoké

svoje

taky krásné potemnělé sveřepé

až to trochu bolelo

miluju moře

tebe

Vzpomínka na to, co nikdy nebylo [M. Zahradca]

Meč ti zůstal viset ve skříni,

pod letní střechou,

ze včerejší procházky.

Že to byl omyl?

Zkus zpívat hodinkám, praštěnej,

vzpomínej na to, co nikdy nebylo.

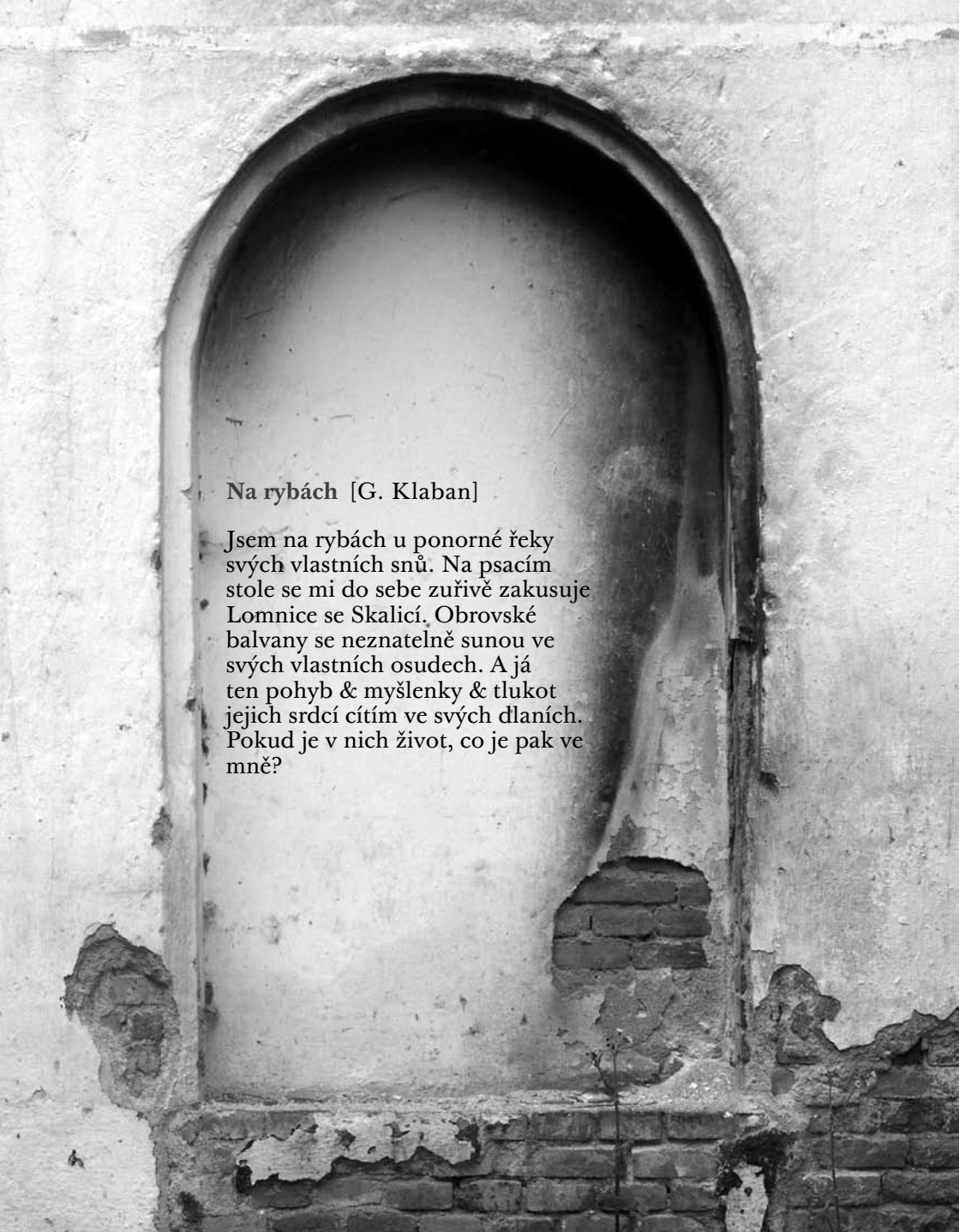
Akorát nafukovací slon v hedvábné kravatě

řekne „ahój“,

když někdy půjde kolem.

STOMSKYYA

PISEK

Na rybách [G. Klaban]

Jsem na rybách u ponorné řeky
svých vlastních snů. Na psacím
stole se mi do sebe zuřivě zakusuje
Lomnice se Skalicí. Obrovské
balvany se neznatelně sunou ve
svých vlastních osudech. A já
ten pohyb & myšlenky & tlukot
jejich srdcí cítím ve svých dlaních.
Pokud je v nich život, co je pak ve
mně?

U Otavy [G. Klaban]

zadřel jsem si třísku
bylo v ní hodně Písku
a taky trochu Brna
všude samý plevy a žádný zrna
je to ale pestřej život
u otavskéjch vod

Až budeš pryč [Jiří Smrž]

At tvá slova mluví z duše
ať tvá moudrost nezní suše
ať máš rozum v srdci, srdce v rozumu
až odejdeš
Po každé zradě ať nezrazená vstaneš
bolestí ať vždy jen rosteš
ať tvůj zpěv vždy snímá tíhu
až mne opustíš, až půjdeš pryč
Z orlů tvých ať nejsou supi
ať jim zrak nuda neotupí
ať nesmetají zlámanými křídly paběrky
až mne opustíš
At jsou tvé laně něžné jak kdysi
ze tvých psů ať nejsou krysy
vždyť, který z těch psů zůstane
až se rozejdem, až budeš pryč

Za lásku nedlužíš nic
a pokud ano, tak to láska nebyla
lásce musíš dát vše
a pokud ne, jako bys jí zabila
a sebe s ní

Ať není pro tě řetězem den po dni
ať nemusíš žít jak ryba v studni
ať tě nezadusí závoj zoufalství
až mne opustíš

Ať za své přijmeš i to čeho se lekáš
ať dojdeš dál, než sama od sebe čekáš
ať se dotkneš duší koho máš ráda
až odejdeš, až budeš pryč

Za lásku nedlužíš nic
a pokud ano, tak to láska nebyla
lásce musíš dát vše
a pokud ne, jako bys ji zabila
a sebe s ní

Odcházej tak, aby ses mohla vrátit
přijímej s tím, že jednou musíš všechno ztratit
jen nikdy neztrácej naději
až odejdeš, až budeš pryč

V samotě smečky [Ondřej Kryštof Kolář]

Vzplál sad. Pod stromy kosti
v hlíně tlí mrtvých psů.
Štěkot. Od smrti prosti,
jejich díl ponesu.

Vzdech. Jabloň dohořela,
jablka pukla v ní
a tmou se kutálela
do studny poslední.

Sten. Duše mrtvých štěňat
se vyvalily z hlin,
z úst vytryskl mi špenát,
zbarvený krví slin.

Však psíci jablek lačni
zmizeli v studni též.
Osleplý slyším: začni
stavět svou strážnou věž!

Divný věci [Ondřej Kryštof Kolář]

Moje oči vidí
u nás doma v peci
prapodivný lidi,
prapodivný věci.

Vlasy barvy lvíce
uhořely v peci,
uhořelo více –
odletěly věci!

Podívej se na ni,
na tu starou svini,
která neví ani,
jak se prádlo špiní.

Skloň se, samotřetí,
s prsem k Jezuleti,
ono neodletí,
On – už neuletí...

Podívej se na ni,
kouká za kravama,
odkojená laní,
litovaná váma.

Vyšla z toho zmatku
souložnice hrocha,
co si při tom v zadku
vibrátorem rochá.

Almanach píseckých autorů 2015

vydala v digitální verzi Městská knihovna Písek©2015

ve spolupráci s OKAP [Obecný klub autorů Písku a okolí]

jako součást poetického projektu Na slovíčko - Jeden do druhého

podpořeného grantovým programem Jihočeského kraje

Jihočeský kraj

texty© Richard Uher, Milan Princ, Bohuslav Richter, Jindřich Míšek, Alexandr Wdowczyn, Jan Vávra, Irina Mocková, Filip Westerdijk, M. Zahradca, Jiří Smrž, G. Klaban, Ondřej Kryštof Kolář

fotografie©G. Klaban, Václav Kinský, Jr.

grafická úprava, sazba©studio@praam.cz